

Sygn. akt III CSK 298/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku U. sp. z o.o.

z siedzibą w K.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Krakowa

i M. C.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki M. C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca 1395/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestnika - Skarbu Państwa, Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa - o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. – w sprawie o zasiedzenie – Sąd Okręgowy w Krakowie w niewielkim stopniu zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 7 maja 2014 r., uwzględniające wniosek.

Uczestniczka M. C. wniosła skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, sprowadzających się do odpowiedzi na pytania, czy dla spełnienia przesłanek zasiedzenia konieczna jest zewnętrzna manifestacja przejawów władania przez posiadacza w sposób prowadzący do zasiedzenia, w sposób widoczny i obiektywnie postrzegalny, jako stanowiący przejaw władztwa „właścicielskiego”, tak aby właściciel mógł dostrzec te objawy i w sposób odpowiedni zareagować, czy też wystarczy wewnętrzne przekonanie posiadacza; czy w sprawie o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie dowód z oględzin sądowych może być dopuszczony z urzędu, jeżeli sporne jest korzystanie ze stanowiącego przedmiot postępowania gruntu, a strona kwestionująca posiadanie nie jest reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego; czy sąd może z urzędu stwierdzić nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie na rzecz osoby, która o to nie wnosiła; czy wniosek o stwierdzenie zasiedzenia może być złożony na posiedzeniu w toku postępowania apelacyjnego, a jeżeli tak, czy taki wniosek złożony przez pełnomocnika profesjonalnego bez uiszczenia opłaty podlega zwrotowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek umożliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Jeżeli skarżąca wskazuje go jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to powinna sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia

jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienia sformułowane w skardze kasacyjnej nie mają tych cech.

Pierwsze „zagadnienie prawne” jest pozorne, gdyż nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, a konieczność zaimplementowania na zewnątrz zmiany charakteru posiadania została w nauce, jak i orzecznictwie wystarczająco potwierdzona (zob. m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1959 r., I CR 167/59, OSNCK 1961, nr 1, poz. 8, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1996 r., III CKU 8/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 38, i z dnia 26 marca 2010 r., III CSK 174/09, nie publ.).

Drugie pytanie jest nieistotne i nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż zarówno wnioskodawca, jak i uczestnicy byli reprezentowani przez profesjonalnych pełnomocników. Na marginesie należy dodać, że dokumentacja fotograficzna nie była kwestionowana przez strony, Sądy mogły zatem na jej podstawie poczynić ustalenia.

Trzeci problem został rozstrzygnięty uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r., III CZP 112/14 (OSNC 2015, nr 11, poz. 127) w której wskazano, że stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości może nastąpić tylko na rzecz osoby wskazanej przez wnioskodawcę lub innego uczestnika postępowania.

Czwarte „zagadnienie”, podobnie jak drugie, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, dlatego nie spełnia – tak jak pozostałe – wymagań przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.